
MODERN DIMENSIONS OF SOCIAL POLICIES

Venelin Terziev

Corresponding Member of the Russian Academy of Natural History,
Professor, Eng., D.Sc. (National Security), D.Sc. (Economics), D.Sc. (Social Activities), Ph.D.,
Russian Academy of Natural History, Moscow, Russia
Vasil Levski National Military University, Veliko Tarnovo, Bulgaria
University of Rousse, Rousse, Bulgaria, terziev@skmat.com

Vanja Banabakova

Vasil Levski National Military University, Veliko Tarnovo, Bulgaria v.banabakova@abv.bg

Marin Georgiev

clementon@abv.bg

Abstract: The social policy of a country is a set of specific activities aimed at regulating the social relations between different in their social status subjects. This approach to clarifying social policy is also called functional and essentially addresses social policy as an activity to regulate the relationship of equality or inequality in society. It provides an opportunity to look for inequalities in the economic positions of individuals in relation to ownership, labor and working conditions, distribution of income and consumption, social security and health, to look for the sources of these inequalities and their social justification or undue application. The modern state takes on social functions that seek to regulate imbalances, to protect weak social positions and prevent the disintegration of the social system. It regulates the processes in society by harmonizing interests and opposing marginalization. Every modern country develops social activities that reflect the specifics of a particular society, correspond to its economic, political and cultural status. They are the result of political decisions aimed at directing and regulating the process of adaptation of the national society to the transformations of the market environment. Social policy is at the heart of the development and governance of each country. Despite the fact that too many factors and problems affect it, it largely determines the physical and mental state of the population as well as the relationships and interrelationships between people. On the other hand, social policy allows for a more global study and solving of vital social problems of civil society. On the basis of the programs and actions of political parties and state bodies, the guidelines for the development of society are outlined. Social policy should be seen as an activity to regulate the relationship of equality or inequality between different individuals and social groups in society. Its importance is determined by the possibility of establishing on the basis of the complex approach: the economic positions of the different social groups and individuals, by determining the differences between them in terms of income, consumption, working conditions, health, etc .; to explain the causes of inequality; to look for concrete and specific measures to overcome the emerging social disparities.

Keywords: social policy, concepts, organization, development.

СЪВРЕМЕННИ ИЗМЕРЕНИЯ НА СОЦИАЛНИТЕ ПОЛИТИКИ

Венелин Терзиев

Член-кореспондент на Руската академия по естествознание, професор,
доктор на икономическите науки, доктор на военните науки, доктор на науките (Социални
дейности), Русенски университет „Ангел Кънчев”, Русе, България
Национален военен университет „Васил Левски”, Велико Търново, България
Руска академия по естествознание, Москва, Русия, terziev@skmat.com

Ваня Банабакова

Национален военен университет „Васил Левски“ – Велико Търново, v.banabakova@abv.bg

Марин Георгиев

clementon@abv.bg

Резюме: Социалната политика на дадена държава е съвкупност от специфични дейности, които целят да регулират социалните отношения между различни по своето социално положение субекти. Този подход към изясняването на социалната политика, разглежда социалната политика като дейност за регулиране на отношенията на равенство или неравенство в обществото. Той дава възможност да се търсят неравенства в икономическите позиции на индивидите във връзка със собствеността, труда и условията за труд, разпределението на доходите и потреблението, социалното осигуряване и здравеопазването, да се търсят източниците за тези неравенства и тяхната социална оправданост или неоправданост.

Съвременната държава поема социални функции, чрез които се стреми да регулира дисбалансите, да защитава слабите социални позиции и да не позволява разпадането на обществената система. Тя регулира процесите в обществото, като хармонизира интересите и се противопоставя на маргинализацията. Всяка модерна държава развива социални дейности, които отразяват особеностите на конкретното общество, съответстват на неговото икономическо, политическо и културно състояние. Плод са на политически решения, целящи да насочват и регулират процеса на адаптация на националното общество към трансформациите на пазарната среда.

Социалната политика стои в основата на развитието и управлението на всяка страна. Независимо от това, че върху нея оказват влияние твърде голям брой фактори и проблеми, то тя до голяма степен определя физическото и психичното състояние на населението, както и взаимоотношенията и взаимовръзките между хората. От друга страна, социалната политика дава възможност за по-глобално изучаване и решаване на жизнено важни социални проблеми на гражданското общество. На базата на програмите и действията на политическите партии и на държавните органи се очертават насоките за развитие на обществото. Социалната политика следва да се разглежда като дейност за регулиране отношенията на равенство или неравенство между различните индивиди и социални групи в обществото. Нейното значение се определя от възможността на базата на комплексния подход да се установят: икономически позиции на различните социални групи и индивиди, като се определят различията между тях по отношение на доходи, потребление, условия на труд, здравеопазване и др; да се разкрият причините за неравенството; да се търсят конкретни и специфични мерки за преодоляване на възникналите социални различия.

Ключови думи: социалната политика, концепции, организация, развитие.

ВЪВЕДЕНИЕ

Социалната политика представлява отделна, самостоятелна по своя характер наука. Тя граничи и има тесни връзки с други науки като социология, икономика, педагогика, политология и др. Социалната политика по своята същност представлява теория и практика на социалните отношения, които имат свое начало, минало, настояще и бъдеще. Тя е специфична дейност за регулиране на социалните отношения в обществото. Това се осъществява от държавните и недържавните органи и организации, от отделни партии и лица. В основата на социално-политическата дейност стоят общочовешките, държавните, политическите и др. интереси, както и тези на социалните групи, семействата и отделните индивиди [2].

ИСТОРИЧЕСКО РАЗВИТИЕ И СЪВРЕМЕННИ ИЗМЕРЕНИЯ НА СОЦИАЛНИТЕ ПОЛИТИКИ [1, 3-17]

Съвременната държава поема социални функции, чрез които се стреми да регулира дисбалансите, да защитава слабите социални позиции и да не позволява разпадането на обществената система. Тя регулира процесите в обществото, като хармонизира интересите и се противопоставя на маргинализацията. Всяка модерна държава развива социални дейности, които отразяват особеностите на конкретното общество, съответстват на неговото икономическо, политическо и културно състояние. Плод са на политически решения, целящи да насочват и регулират процеса на адаптация на националното общество към трансформациите на пазарната среда.

Социалната политика стои в основата на развитието и управлението на всяка страна. Независимо от това, че върху нея оказват влияние твърде голям брой фактори и проблеми, то тя до голяма степен определя физическото и психичното състояние на населението, както и взаимоотношенията и взаимовръзките между хората. От друга страна, социалната политика дава възможност за по-глобално изучаване и решаване на жизнено важни социални проблеми на гражданското общество. На базата на програмите и действията на политическите партии и на държавните органи се очертават насоките за развитие на обществото. Социалната политика следва да се разглежда като дейност за регулиране отношенията на равенство или неравенство между различните индивиди и социални групи в обществото. Нейното значение се определя от възможността на базата на комплексния подход да се установят:

- икономически позиции на различните социални групи и индивиди, като се определят различията между тях по отношение на доходи, потребление, условия на труд, здравеопазване и др.
- да се разкрият причините за неравенството;
- да се търсят конкретни и специфични мерки за преодоляване на възникналите социални различия.

В широк смисъл понятието социална политика може да се приеме като съвкупност от регулиращи въздействия на държавата и в частност на общините, които се провеждат с цел да се осигурят равенство и справедливост в рамките на икономическите възможности и задоволяване на

основните жизнени потребности на различните социални групи в обществото. Социалната политика се основава на правно-нормативни, икономически, психологични и др. механизми за въздействие, с оглед намаляване на социалното неравенство и преодоляване на възникнали социални конфликти.

В тесен смисъл понятието социална политика се разглежда като средство за защита на хората при вече възникнали неблагоприятни жизнени ситуации.

Социалната политика отразява реалните човешки отношения. Социалните решения са същността на политиката. По този начин се ангажират обществото, държавата, фирмата, общината и др. спрямо носителя на социалния проблем. Социалната политика е силно идеологически обвързана. Тя е зависима и не може да се откъсне от платформата и програмата на управляващите политически сили, както и от философията на силите на опозицията, която се стреми към властта. Следователно съществува тясна връзка и зависимост между социалната политика и властта. Последната се явява средство за реализация на решенията в социалната област. В борбата си за власт политическите сили утвърждават определен социално-политически курс.

Социалната политика като практика до голяма степен зависи от доминиращите схващания за нейната същност и съдържание, както и от развитието на икономиката на страната. Често връзката между икономика и социална политика се разглежда едностранно. Социалната политика може не само да взема, но и да тласка икономиката напред. В развитите европейски страни социалната политика играе роля на силен преобразуващ фактор в икономическите и обществените отношения.

Развитието на социалната политика в различните страни е тясно свързано с природните, икономическите, културните, етническите и политическите условия на живот. Формите и обхватът на социалната политика се обуславят от конкретните обстоятелства на отделните исторически епохи. Изучаването на социалната политика през различните периоди на човешкото общество създава възможности за установяване на обективните закономерности и условия на развитие и на промени в социалните отношения с използване на съвременни методи и прийоми. Чрез социалната политика се утвърждават принципите на хуманност, както и защитата и подпомагането на онази част от населението, която живее в неравностойно социално положение, в съответствие с общоприетите критерии и стандарти за живот на хората. Насоките на развитие на социалната политика определят темпа и характера на възпроизводството на обществото на едно по-високо ниво. В основата на социалната политика са заложили такива елементи като социална справедливост, социална сигурност, свобода на човешката личност и др. Социалната политика в социален и политически аспект може да се приеме като единство на университетска дисциплина, научно направление, както и теория и практика на социалната работа.

Историческите данни сочат, че като практика социално-политическата дейност е възникнала и се е развивала от най-дълбока древност.

В примитивните и първобитните общества се установяват характерни, макар и елементарни защитни функции. Те са се проявявали в нравите и обичаите на хората и са се предавали от поколение на поколение. Тези защитни функции са се отнасяли до социално слабата част от хората - децата, болните и възрастните. Разбира се, върху тази дейност съществено влияние са оказвали елементарното производство, ниската производителност на труда, изградените патриархални отношения, родовата разпокъсаност и др. Социалните защитни функции през тази епоха са се основавали на инстинктите на хората за самосъхранение. Практиката в различните народи е била крайно противоречива. Така например при ескимосите възрастните и болните деца са били изоставяни на произвола на съдбата. В същото време при индианците се установява култ към възрастните хора.

В робовладелческото общество за развитието на социалната политика на обществото съществено влияние оказват редица фактори като:

- повишената, макар и елементарна производителност на труда;
- появата на частната собственост върху средствата за производство;
- утвърденото патриархално семейство;
- наличието на държава, държавно управление и държавни органи;
- двойственият морал спрямо робите и свободните хора.

Във философията на древните мислители наред с идеите за свобода и морал се развиват и идеите за социална справедливост и хуманност. Това е изложено добре от Аристотел. Според него „който желае да властва, трябва да помага”. В Египет, еврейската държава и древна Гърция социално-политическите функции са имали характер на подпомагащи функции. Идеите на Аристотел, Солон, Тукидид, Платон и др., освен че са отразявали духа на своето време, звучат съвременно и сега. Например, според Тукидид „Никой не трябва да се срамува, че е беден, срамота е да не премахнеш немотият, чрез труд”. Основните социалнозащитни функции в древността са се изпълнявали от семейството, като били следвани общовъзприети морални принципи. Ако лицето е било лишено от близки, тези функции са се изпълнявали от държавата, църквата и съгражданите.

Интерес от исторически аспект представлява социалната политика на староеврейската държава. При нея в обществото било насаждано чувство на солидарност с бедните, болните и инвалидите, със строго спазване на определени религиозни норми на поведение. Социална защита се е оказвала само на нетрудоспособните. Строго бил наказван здравият гражданин, който приемал помощта.

В древна Гърция са били създадени първите закони с хуманитарно-демократичен характер. Такъв е бил законът, който задължавал всеки родител да дава на децата си определена професия или да ги подготвя за някаква трудова дейност. В същото време в древна Гърция са съществували и антихуманни закони. Например хвърляне на увредени деца от скала и др.

Обобщавайки историческите данни за този период могат да се подчертаят три основни характеристики:

- Ниска производителност на труда и масова бедност сред населението;
- Силно влияние на държавата върху социалната политика;
- Поява на наченки на професионални сдружения за социална защита.

През Средновековието както е известно ролята на църквата се явява основна причина за застой в науката, за ниското развитие на средствата за производство и за липсата на всякаква социална защита на хората.

С появата на Ренесанса се развива манифактурното производство, започва началното натрупване на капитали и последвателно развитие на капиталистическото общество. В развитието на социалната политика се поставят основните въпроси за:

- Мястото на държавата, респективно на властта в тази дейност;
- Индивидите и техните частни инициативи и доброволни сдружения;
- Защитата на социалните потребности и права.

Според Герхард Брюк практическата държавна социална политика в Германия води началото си от 1839 година с приетия закон за защита на децата. Съществено значение придобиват така наречените Бисмаркови закони или Бисмарков модел. Началото се поставя през 1881 година, когато чрез послание на кайзера се изгражда система за държавно социално осигуряване на работниците. Тази система се характеризира с натрупването на определени финансови средства, които са били използвани за определени категории от населението и за определени професии с рисков характер. Това е позволявало при злополуки и болест работниците да получават определени обезщетения. В резултат на кайзеровото послание са били приети законите за:

- болничното осигуряване - през 1883 година;
- за осигуряване при злополука - през 1884 година;
- за осигуряване при старост и инвалидност – през 1889 година.

Тези закони независимо от тяхната ограниченост играят съществена роля в развитието на социалната политика и формират така наречения Бисмарков модел.

В края на XIX-ти век в различните европейски страни, в резултат на сдружените работнически действия във Франция, Австрия, Швейцария, Англия и др. са били приети редица социални закони. Успоредно с държавната защита на труда се е развивала и самозащитата на работниците. Според Франкенщайн последната допълва държавната и се проявява там, където е невъзможно държавата да организира и да осигури социалната защита на нуждаещите се. Самозащитата на работниците се е изразявала в организирането на доброволни помощни каси. Така например в Англия, с помощта на профсъюзите са били създавани голям брой взаимопомощни сдружения. Към тях са функционирали и доброволни помощни каси. Чрез тези каси се е осигурявала болничната издръжка на работниците и инвалидите.

Форма на работническа самозащита се явяват и производствените сдружения или кооперации. През 1862 година в Германия техният брой достига 130, Англия - 214, Франция - 81. Държавата е предоставила на тези сдружения определени финансови средства. Съществена роля през този период играят потребителските кооперации, предназначени да предлагат на работниците по-евтини стоки, както и на кредити при облекчени условия за техни членове. В европейските страни като форма на самозащита се явяват и строените общински работнически жилища.

След втората световна война по идея на английския икономист Беверидж се формира нов модел на социално осигуряване. Развиват се различни идейни течения, школи.

В България още в Търновската конституция се е предвиждала възможност за пенсионно осигуряване на държавните служители. Първият социален закон е бил приет през 1905 година. Той се отнасял до защитата на детския и женския труд. С него се е регламентирало продължителността на работния ден, минималната възраст за наемане на работа /12 г./, и са били определени ограничения за лицата упражняващи нощен труд.

През периода 1944-1989 година социалната политика у нас се развива по командно-административен път. Нейните приоритети се определят от партията и правителството при формалното участие на профсъюзите. Този подход се оказва нерационален и води до срив на социално-политическата система във всички социалистически страни.

Херберт Спенсер разглежда обществото като един социален организъм, който се развива закономерно в резултат на взаимодействието между съставните му части. Социалната политика според Спенсер е начин на организация на обществото, на оценка и управление на реалните масови социални факти. На базата на тези схващания предмета на социалната политика може да се определи с цялостното развитие на обществото, на отделните негови съставни части или на отделните участници в обществения живот.

Отделните социални сфери като социално подпомагане, здравеопазване, образование, култура, труд и трудови отношения имат свои конкретни и специфични цели и задачи, а от там и свой конкретен предмет на дейност, но всичките те се явяват подсистеми на социалната политика, които си взаимодействат и взаимно влияят. Обединяващото и общото в тези сфери на обществена дейност и отношения се явява социалната политика.

Целите на социалната политика не могат да се формулират еднозначно. Различията в целите при либерализма, неолиберализма и егалитаризма дават отражение върху социалната политика като наука и практика.

Според либерализма - целта на социалната политика е да гарантира равенство на хората в изходните позиции, т.е в шансовете им за самостоятелен стопански живот. Като примери в това отношение се посочват безплатното обучение, квалификацията и др, които могат да намалят диференциацията между индивидите в обществото. Като най-справедливо разпределение на богатата се приема когато се извършва чрез конкуренцията.

Според егалитаризма - социалната политика има за цел да осигури равенство на изхода при разпределението на стопанският резултат.

За постигане на поставените цели социалната политика решава следните основни задачи:

Изясняване и реализация на основните принципи и концепции в развитието на обществото и при решаването на възникнали социални проблеми.

Предлагане на ефективни подходи за решаване проблемите на обществото- инвалидизация, безработица, нисък стандарт на живот, ниска култура, социални заболявания и др.

Осигуряване на медико социална защита на социално слабата част от населението. Отстраняване или намаляване ефекта от влиянието на социално-икономическите, демографските и други фактори върху здравето, живота и жизнеспособността на нацията.

Изучаване и прилагане опита на развитите социални държави в областта на социалната политика.

Принципите на социалната политика биха могли да се подредат така:

Свобода на индивида - този принцип се основава на частната собственост и на свободната изява на отделния индивид.

Социална справедливост - отнася се до осигуряването на доходи на отделни лица и домакинства, които не притежават възможности и не могат да ги увеличат. Този принцип се отнася до социално слабите групи и до отделни лица от населението, изпаднали в състояние на социален риск.

Социална солидарност - този принцип е особено важен тъй като се отнася до начина на финансиране на социалната сигурност на населението. Финансовите средства се набират от държавния бюджет и от обособени социални фондове. Средствата фактически се набират от всички членове на обществото и най-вече от социалните групи с по-високи доходи. Средствата от бюджета и социалните фондове се ползват само от тези индивиди и домакинства, които имат неотложни потребности от финансови средства и услуги, с цел поддържане на живота и на здравето си. Този принцип обединява обществената солидарност и щедрост на населението към социално слабите лица и социални групи. Принципомът на социална солидарност намира израз в подпомагането на бедните от богатите, на болните от здравите и на възрастните от младите. Неговото приложение следва да се разглежда като съществена черта на обществените отношения.

Сътрудничество между правителство, синдикати и работодатели - за реализирането на този принцип е необходимо съществуването на единна система на социална политика. Чрез него се дава възможност за отстояване на интересите на тази част от населението, която е изпаднала по различни причини в неравностойно социално положение. Чрез тристранното сътрудничество се преодоляват противоречията в трудовите отношения и спорове.

Принцип на самоотговорност - според някои специалисти благо и щастието на хората се основава на колективната взаимна отговорност. Това може да се реализира само на принципа на всемогъществуването на държавата. Възприемайки по този начин самоотговорността не може да се запази

икономическия напредък. Това се определя от презумпцията, че щом всеки намери сигурност в колектива то никой вече няма да поема отговорност сам за себе си. Липсата на конкуренция и на желание да се постигнат по-високи резултати по отношение на качествени или количествени показатели нарушава принципа на самоотговорността. В редица страни този принцип се свързва тясно с индивидуализма. В този аспект Рудолф Клайн твърди че уникалността на социалната политика в Англия се заключава в това, че английският народ обвинява бедните за собствената им бедност. По отношение на САЩ американският социолог Натан Глейзър обяснява същия феномен с други причини. Според него американците са свикнали да разчитат сами на себе си и са изпълнени с решимост да се трудят упорито, за да напреднат в живота си. Като данъкоплатци американците точно пресмятат дали съответните социални програми ще им донесат облаги или загуби. В съвременната социалната политика се приема че когато отговорността за съдбата на отделния индивид се прехвърля на държавата или на колектива не може да се формира чувство за сигурност. Човекът се превръща в „крепостен поданик“ на всесилната държава, която играе роля на опекун и парализира икономическия прогрес.

Принцип на разделната отговорност - той се въвежда през 80-те години в Англия от М. Татчер и във Франция от Митеран, където чрез мерките за приватизация се постига този принцип. Разделната отговорност се отнася и до солидарността между поколенията и тяхната самоотговорност.

Принцип на централизация и децентрализация в социалната политика - в страните на западна Европа силната централизирана държавна политика след 80-те години все повече започва да се съчетава с принципа на децентрализацията. Той се изразява в засилването на социалните функции на общините, фирмите, предприятията и на другите свободно формирани общности. Този завои в социалната политика може да се обясни със стремежа на държавата да се разтовари от многобройните функции с които се е ангажирала. По този начин държавата може да се освободи от държавните дефицити и от непосилните разходи по издръжката на тежкия и огромен държавен апарат. Освен това според Нейтън Глейзър „груповите различия представляват бариера за създаването на единна национална система“. Социалната политика трябва да съдейства за запазването на общината и на нейните функции. Още преди Втората световна война през 30-те години от предложената от Рузвелт национална система за социално осигуряване се приема само онази част, която се отнася до Националната и унифицирана система за пенсионно осигуряване. Останалите клонове на социално осигуряване, както и системата на социалните грижи се уреждат с местни закони и решения на отделните щати на общините, на неправителствените и частни сдружения с благотворителна цел. Като причина за тези факти може да се посочи:

- страх от силна държавна власт;
- опасност от бюрократизиране на обществените институции;
- необходимост от съобразяване с разнообразните ценностни системи и най-вече с малцинствените групи.

Субсидиращ принцип- При класическия либерализъм този принцип се свежда до частен алтруизъм, морален дълг, религиозно изискване и др. и то без никакви задължения от държавата. Неолиберализмът признава необходимостта от държавна намеса, но само там и дотолкова, доколкото хората не са в състояние по обективни причини да достигнат онова жизнено равнище, което не позволява да изпаднат от пределите на обществото. Особено внимание се обръща на превантивните мерки като средство за стимулиране на личната инициатива в социалната област. При егалитаризма - субсидиращия принцип се основава на високи данъци и централизирано преразпределение на благата. Такава социална политика е от полза за чиновниците и бюрократите. Според Милтън Фридман „Всеки път когато държавата субсидира предприятие или регион, то средствата за това се вземат от останалите хора“.

Социалните проблеми се явяват израз на противоречията и интересите на различните по своето обществено положение социални субекти. Социалните проблеми са три типа:

Първият тип се поражда от противоречивото единство и взаимодействието между икономическите и социалните интереси на обществото като цяло, между отделните социални групи, предприятията, фирмите, териториални единици и отделните лица. Така например фирмите се стремят да намалят заплатите като по този начин ограничават социалните права на работещите.

Вторият тип социални проблеми възникват от общественото разделение на труда. Икономическата целесъобразност диктува условията за подготовка и използване на работната сила. Тези проблеми са свързани със заетостта, безработицата, издръжката на безработните, квалификацията на кадрите.

Третият тип социални проблеми възникват от функционирането на остарели форми на социални отношения. Те са свързани с нормативните документи, които не съответствуват на новото положение на стопанските организации, фирмите, изискванията на пазарната икономика и др.

В практически аспект социалните проблеми могат да се разглеждат като произтичащи от непосредствената социална дейност при решаването на усложнения, които възникват при различни обстоятелства. В този аспект в социалната политика се очертават следните проблеми:

1. Възникване на потребности от социален характер . Тяхната поява е тясно свързана и се определя от социалното положение на индивида и социалната група. Когато по обективни причини тази част от населението не може да си осигури средства за препитание и покриване на най- належащи потребности, то тези хора трябва да бъдат социално подпомогнати. По този начин се гарантира социалната сигурност на населението. Социалните потребности се определят от:

- развитието на средствата и на условията за живот;
- желанието на социално слабите да задоволяват във висока степен своите потребности;
- от състоянието и положението на социалния потребител .

2. Независимо от икономическото развитие на държавата няма управляващи, които да са в състояние да задоволят напълно социалните потребности на населението. Това налага систематизиране и приоритетно поддръждане на потребностите, които държавата трябва да задоволи заедно с другите субекти на социалната политика. За постигането на пълно задоволяване на социалните потребности е необходимо системна работа за издирване на нови източници за оказване на социални услуги и помощи. Съществено място в социалната политика е спазването на принципите и изискванията на избраният модел за социална сигурност. Социалната политика използва факторите на външната среда. Тя се стреми да не допуска или да преодолява вече възникнали кризисни ситуации. Социалната политика се стреми да установи и да укрепва социалният статус на индивида, в това число на рисковите социални групи и слоеве на обществото.

3. Изясняването на концептуалните основи и стратегия за реформиране на социалната работа в България, в т.ч изясняване на социално - икономическата обстановка в страната и насочване към евентуалните източници на ресурси за социална работа; Регулярна изследователска, възпитателна и обучаваща дейност по отделните видове, форми и равнища на социалната работа; Усъвършенстване на организацията и технологията на социалната работа.

Във всички епохи на човешката история и при всички обществено-икономически формации се търси идеалната социална държава. Поради този стремеж проблемът за справедливостта при съвместния обществен живот на хората и междучовешките образувания има водещо значение. Още в античния свят се търси отговор на въпроса „Как да се създаде идеалната държава?“, т.е. как да бъдат усъвършенствани човешките отношения, че в обществото да бъде въплътена абсолютната идея за „справедливостта“. За Платон идеалната социална държава е тази, която осигурява щастие и справедливост за всички свои граждани. Добро е само това, което е в интерес на групата, на рода, на колектива и на държавата.

По проблемите на социалната политика съществено допринасят трудовете на Аристотел, Тома Аквински, Рене Декар, Джон Лок, Шарл Монтескьо, Жан Жак Русо и др. Те излагат идеи и теории за създаването на справедливо държавно устройство. Печелейки стотици и хиляди привърженици те се превръщат в основен вдъхновител на борбата на масите за премахването на абсолютната монархия като форма на управление.

За оформянето и превръщането на социално-политическата доктрина в модерни политически идеологии съществено допринасят и идеите и трудовете на Алексис Дьо Токвил, Джон Адамс, Александър Хамилтън, Карл Маркс, Фридрих Енгелс и др.

Като социално-политическа доктрина консерватизмът се свързва с имената на Платон, Аристотел, Тома Аквински, Дейвид Хюм и др. Първият мислител, наречен консерватор, е Едмънт Бърк, работил през 30-те години на 19-ти век.

Според консерватизма политическата власт е мощно средство за социални промени. Всяка промяна обаче води след себе си социални катаклизми, бунтове и безредици. Ето защо държавата трябва да се стреми към минимална намеса в живота на гражданите и да не допуска експериментирание и каквито и да е било политически доктрини.

Основните принципи и характеристики на консервативната идеология са:

- 1. Защита на частната собственост;
- 2. Защита на социалната диференциация;
- 3. Приоритет на прагматизма;
- 4. Върховенство на закона.

Според консерватизма пазарът притежава „чудотворното“ свойство да се саморегулира и да отстранява всякакви структурни несъвършенства.

През 70-те и 80-те години на ХХ-ти век съвременният капитализъм навлиза в нов етап на своето развитие в т.нар. „демократически капитализъм“. Той е творение на господстващата консервативна идеология в шест от седемте най-развити капиталистически държави - САЩ, Великобритания, Германия, Япония, Канада и Италия.

Консерватизмът в съчетание с капитализма ражда „християндемократизма”. В много отношения тази идеология е близка до тази на консерватизма. Това се отнася до разбирането за:

1. природата и възможностите на хората, които се считат за неизменни;
2. привързаността към частната собственост;
3. отхвърляне на екстремизма и на резките промени в обществото.

Съществуват някои значими различия главно по отношение разбирането за приоритета на социалната пред икономическата политика. Отхвърляйки идеята за социалната държава християндемократите възлагат на властта определен социален ангажимент, който не пречи на икономическото развитие на обществото.

Либералистична концепция: Във всички страни, с изключение на тези с централизирано планово управление социалната политика съдържа либералистично ориентирани моменти и решения. Независимо от промените, които са настъпили в либерализма от времето на Адам Смит, Милтън Фридмън и др. за него са валидни следните основни принципи:

- Свобода и право на избор от потребителите и производителите;
- Култ към семейните ценности;
- Възприемане на пазара като естествен регулатор на социалното производство;
- Наличие на граждански права и свободи;
- Ограничена роля на държавата.

Либерализмът разглежда обществото като резултат от инициативата на отделните индивиди. Като философия той е ориентиран към индивидуалните постижения достигнати по пътя на свободната конкуренция. Може да се разглежда като класически либерализъм и неолиберализъм.

Класически либерализъм - в него мястото на социалната политика е твърде ограничено и се свежда до морално задължение на обществото към онези граждани, които по обективни причини не могат да се издържат сами. Либералите не приемат социалната справедливост. Считат я за манипулация на масите. Мерките на държавата се приемат като израз на липса на свобода на свободните хора.

Неолиберализъм - представлява хуманизирана модификация на либерализма. Той признава съществуването на неравенство в обществото. Социалната политика следва да служи като средство за осигуряване на равни шансове и до свободен достъп до жизнените блага. Това се отнася до онези субекти, които и при най-добро използване на своите сили и възможности не са в състояние да достигнат екзистенц- минимума валиден за страната. В тази модификация на либерализма се нарушава в определена степен суверенитета на производителя, като се отнемат част от доходите. Нарушава се и суверенитета на потребителя, тъй като насочва и ограничава потреблението му. Към мерките на практическата страна на неолиберализма се отнасят:

1. Намаляване на данъците.
2. Борба с безработицата и регулиране на заетостта на фирмено и регионално равнище.
3. Ангажиране на държавата преди всичко за гарантиране на законността, борба с корупцията, инфлацията и др. По този начин се постига увеличаване на частните спестявания, стабилизиране на системите за индивидуална и социална осигурителна защита, придобиване на увереност в държавната институция и др.

Егалитаризъм: Това е втората основна концепция на социалната политика. По своята същност тя представлява схващане за равенство, което се ръководи от потребностите, а не от възможностите на икономическото развитие, финансовото състояние и други. Според егалитаризма потребностите в доходите се обуславя не от личните усилия, а от:

1. Собствеността;
2. Наследените способности;
3. Полученото възпитание;
4. Късмета на дадения индивид.

За тези фактори стопанския субект с нищо не е допринесъл. Изходен пункт на егалитаристично ориентираната социална политика са нормите за потребление на храна, дрехи, жилища, услуги и др. Тези потребности трябва да бъдат осигурени от обществото на всички хора, които не са успели да ги постигнат по една или друга причина. Егалитаризмът може да съществува само в страни с централизирано държавно управление. При него е възможно непосредствено насочване на създадените от цялото общество блага към определена категория хора. т.е към тези, които се нуждаят, независимо от усилията които са положили да ги постигнат. Егалитаризмът е немислим без дискриминиране на получателите на високи доходи. Цените и данъците претотстъпват част от тези доходи в полза на хората с ниски доходи и ограничено потребление. По този начин държавата регулира социалните процеси. Тази социална политика се осъществява в страните с централизирано управление на икономиката и финансите. Егалитаризмът в социалната политика е плод на една по-широка и исторически утвърдена идея за свобода равенство и братство, идея намерила израз в идеите на великата френска буржоазна

революция. Дълги години почти във всички европейски страни социалната политика се е развивала под влиянието на тази идея. Силната роля на държавата е в основата на тази концепция.

Необходимо е да се подчертае че егалитаризма подценява личната инициатива, свободата и отговорността на индивидите. Доведен до крайност, егалитаризмът води до разрушаване на обществото, тъй като обемът на благата непрекъснато намалява успоредно с намаляването на стимулите за предприемачество и за производствена дейност.

ЗАКЛЮЧЕНИЕ

Социалната политика на дадена държава е съвкупност от специфични дейности, които целят да регулират социалните отношения между различни по своето социално положение субекти. Този подход към изясняването на социалната политика, разглежда социалната политика като дейност за регулиране на отношенията на равенство или неравенство в обществото. Той дава възможност да се търсят неравенства в икономическите позиции на индивидите във връзка със собствеността, труда и условията за труд, разпределението на доходите и потреблението, социалното осигуряване и здравеопазването, да се търсят източниците за тези неравенства и тяхната социална оправданост или неоправданост.

ЛИТЕРАТУРА

- [1] Terziev, V., Vanabakova, V., Georgiev, M. Role and place of social programing in public governance. // Міжнародної науково-практичної конференції «Забезпечення сталого розвитку економіки: проблеми, можливості, перспективи» (16-17 лютого 2018 року, м. Ужгород), Міністерство освіти і науки України Ужгородський національний університет, 2018, стр.93-98, ISBN 978-966-916-488-9.
- [2] Terziev, V., Vanabakova, V., Georgiev, M. Social program as a product of social programming. // Міжнародної науково-практичної конференції «Забезпечення сталого розвитку економіки: проблеми, можливості, перспективи» (16-17 лютого 2018 року, м. Ужгород), Міністерство освіти і науки України Ужгородський національний університет, 2018, стр. 99-104, ISBN 978-966-916-488-9.
- [3] Terziev, V., Vanabakova, V., Georgiev, M. Social efficiency as a measure of social activities. // Міжнародної науково-практичної конференції «Забезпечення сталого розвитку економіки: проблеми, можливості, перспективи» (16-17 лютого 2018 року, м. Ужгород), Міністерство освіти і науки України Ужгородський національний університет, 2018, стр. 104-109, ISBN 978-966-916-488-9.
- [4] Terziev, V., Vanabakova, V., Georgiev, M. Assessment of the effectiveness of social programing. // Міжнародної науково-практичної конференції «Забезпечення сталого розвитку економіки: проблеми, можливості, перспективи» (16-17 лютого 2018 року, м. Ужгород), Міністерство освіти і науки України Ужгородський національний університет, 2018, стр. 110-115, ISBN 978-966-916-488-9.
- [5] Terziev, V., Vanabakova, V., Georgiev, M. Social activity of human re-source as a basis of effective social policy. // Міжнародної науково-практичної конференції «Забезпечення сталого розвитку економіки: проблеми, можливості, перспективи» (16-17 лютого 2018 року, м. Ужгород), Міністерство освіти і науки України Ужгородський національний університет, 2018, стр. 116-121, ISBN 978-966-916-488-9.
- [6] Terziev, V., Vanabakova, V., Georgiev, M. Strategic advantages of an ac-tive social program. // Міжнародної науково-практичної конференції «Забезпечення сталого розвитку економіки: проблеми, можливості, перспективи» (16-17 лютого 2018 року, м. Ужгород), Міністерство освіти і науки України Ужгородський національний університет, 2018, стр. 122-127, ISBN 978-966-916-488-9.
- [7] Terziev, V., Vanabakova, V., Georgiev, M. Assessment of the effectiveness of social programming. // Міжнародної науково-практичної конференції «Забезпечення сталого розвитку економіки: проблеми, можливості, перспективи» (16-17 лютого 2018 року, м. Ужгород), Міністерство освіти і науки України Ужгородський національний університет, 2018, стр. 127-131, ISBN 978-966-916-488-9.
- [8] Terziev, V., Vanabakova, V., Georgiev, M. The social program as a part of development strategies. // Міжнародної науково-практичної конференції «Забезпечення сталого розвитку економіки: проблеми, можливості, перспективи» (16-17 лютого 2018 року, м. Ужгород), Міністерство освіти і науки України Ужгородський національний університет, 2018, стр. 132-137, ISBN 978-966-916-488-9.
- [9] Terziev, V., Vanabakova, V., Georgiev, M. Social programming as a pos-sibility to increase social efficiency. // Міжнародної науково-практичної конференції «Забезпечення сталого розвитку економіки: проблеми, можливості, перспективи» (16-17 лютого 2018 року, м. Ужгород),

Міністерство освіти і науки України Ужгородський національний університет, 2018, стр. 137-142, ISBN 978-966-916-488-9 .

- [10] Терзиев, В., Банабакова, В., Георгиев, М. Социальные политики для воздействия на рынок труда и развитие национальной концепции социальной Экономики. // Стратегічні Орієнтири Розвитку Економіки України Міжнародна Науково-Практична Конференція 6-7 Жовтня 2017 Року, Одеса, 2017, с. 107-111.
- [11] Терзиев, В., Банабакова, В., Георгиев, М. содержание и сущность социальной политики. // Стратегічні Орієнтири Розвитку Економіки України Міжнародна Науково-Практична Конференція 6-7 Жовтня 2017 Року, Одеса, 2017, с. 111-116.
- [12] Терзиев, В., Банабакова, В., Георгиев, М. Проблемы занятости и безработицы. // Стратегічні Орієнтири Розвитку Економіки України Міжнародна Науково-Практична Конференція 6-7 Жовтня 2017 Року, Одеса, 2017, с. 116-120.
- [13] Терзиев, В., Банабакова, В., Георгиев, М. Развитие рынка труда в болгарии. // Стратегічні Орієнтири Розвитку Економіки України Міжнародна Науково-Практична Конференція 6-7 Жовтня 2017 Року, Одеса, 2017, с. 120-125.
- [14] Терзиев, В., Банабакова, В., Георгиев, М. Развитие концепции социальной экономики. // Стратегічні Орієнтири Розвитку Економіки України Міжнародна Науково-Практична Конференція 6-7 Жовтня 2017 Року, Одеса, 2017, с. 125-128.
- [15] Терзиев, В., Банабакова, В., Георгиев, М. Социальной экономики и социального предпринимательства. // Стратегічні Орієнтири Розвитку Економіки України Міжнародна Науково-Практична Конференція 6-7 Жовтня 2017 Року, Одеса, 2017, с. 128-131.
- [16] Терзиев, В., Банабакова, В., Георгиев, М. Социальная экономика и социальное предприятие. // Стратегічні Орієнтири Розвитку Економіки України Міжнародна Науково-Практична Конференція 6-7 Жовтня 2017 Року, Одеса, 2017, с. 131-135.
- [17] Терзиев, В., Банабакова, В., Георгиев, М. Влияние социальной экономики на занятость. // Стратегічні Орієнтири Розвитку Економіки України Міжнародна Науково-Практична Конференція 6-7 Жовтня 2017 Року, Одеса, 2017, с. 135-139.